

рано при мене; това имъ идване бѣше май на врѣме, тъй като краката ми, които престудихъ на 26 Декемврий, захванаха да ме болятъ. Като получихъ съвѣтъ да отидѣ колкото се може по скоро въ Габрово и тамъ да просѣдѣ нѣколко дена въ топла стая, азъ отидохъ съ Бонева въ Шейново. Облѣкохъ си дебелото палто, а на измръзналитѣ крака навлѣкохъ съ голѣми мѣки високитѣ си ботуши.

На стигване въ селото, Углицкия полкъ служеше панахида за своитѣ убити войници; недалечъ отъ нарѣдения на покой полкъ стоеше талига, а въ нея единъ върху другъ два прости, на бърза рѣка направени, дървени гроба; това сѣ тѣлата на двама убити офицере; по нататѣкъ лежеше, прострѣно по гърба си, тѣлото на младъ единъ турски сълдатинъ въ една риза; куршуна му миналъ прѣзъ гърдитѣ въ сърдцето; изражението на лицето му забѣлежително спокойно.

Самия командиръ на полка, полковникъ Панютинъ, го вѣмаше, нѣ когато се азъ спрѣхъ и снѣхъ шапката си, то при мене дойде прекаралия вече командиръ на баталиона и вачена да ми говори, че Углицкия полкъ приелъ заповѣдъ веднага да трѣгне за Казанлъкъ.

„Казватъ, че Сулейманъ-паша настѣпва! Твърдѣ жално ще бѣде,” прибави стария служивецъ, „ако съ насъ не дойде и опълчението; тѣ сѣ такива юнаци, што да ти е драго да ги гледашъ!” Отъ такъвъ видъ нейриструвана похвала, похвала не официална, наистина че може човѣкъ да се гордее. Генерала го пакъ незаварихъ; той, както и вчера, отишълъ въ главната квартира.

Посѣдехъ, отѣквайки Столѣтовото връщане, въ колибата на Весселъ-паша при старшия адютантъ капитана Мерчански; отъ него се научихъ, че началника на щаба отъ опълчението, графъ Келлеръ, временно изпълнява сѣщата длѣжност и при генерала Скобелва. Трѣбва да бѣдешъ твърдѣ даровитъ, за да изпълнявашъ двѣ длѣжности, едновременно изпълняване на които е невѣзможно. Пакъ отъ старшия адютантъ се научихъ, че кѣмъ опълчението се е пресѣднинала и 9 та дружина на подполковника Лвова, която бѣше въ отряда на